

dag kwam ze hier op 't Hof mit 'n liest veur 'n êrreme wedevrouw, of um wat te vraoge veur dit, dan wer veur dat. Altoos zo'n snotbodschepke. Rejaol het ze me 't voejer veur de mond gehouwe. Mar Geurt wou niet vrete!"

— „Da's meer dan ik wiest," zei Jan van Gêrreve. „Daor wit ok ginmins wat van op 't durrep. Wel is t'r duk gezeid, dat 't toch niet kwaod weze zou: twee eenzame minsen ien 'n mooi groot huus ellek. Zij was t'r gek genogt veur, zei moeder altoos. En ge wit nooit, hoe 'n kjel 'n keer de kop kwiet rake kan", zei Jan mit 'n zucht. „Dat hedde mooi stil gehouwe."

— „Ik hield d'r de moel wel over. Mar nou magde gellie 't wel wete, nou ze toch op trouwe steet. Onder de kin gestreke het ze me 'n keer."

As 't nou niet allemaol zukke ouwe baolzakke gewest weure, dan zouwe ze daor toch wel um gelache hebbe. Allinnig Kobus zag zeker dat zachte henje van Juffer Jans van vroeger onder de kin van Geurt goed. Hij zei:

— „Gij het ok gin gevuul, kjel! Ik as oud mins zou d'r nog wêrrem van worre, ache 't vertelt. Mar, dat hedde mooi stil gehouwe, dat mo'k Jan toegeve!"

— „Ja mar: kjels kunnen zwiege, wor, kjelje", zei Miet, die veur de koffie naor de kachel gong en ien 't verbijgaon de Groote Geurt over de kop mit haar streek, of 't nog 'n klein menneke was.

— „Beter as dat wiewetuug, waor gij toe heurt, dochter van Eva," lachte Geurt.

— „Ha, ha, ha", schetterde Miet mitte schrèekstem deur de keuke heer. Ze gong rechtop neve de taofel staon. 't Licht van de lamp kwam d'r krek tot aon de borst. Ze zette de been as 'n kjel wat wied van mekaore, steunde de hand alletwee mitte dume naor veuren opte heupe van de blauwe slop, hield de kop mitte spitse pappegaoi-snippe-neus wat scheif naor Geurt toe en klapte onder 't praote dat nou kwam, al mar mitte snoekemond, dache reddeur *) bij 't halleve schiensel van 't lempke die een zwarte tand zien kos, die ze nog bove-veur ien de mond had.

— „Ha, ha, ha!" schetterde ze deur de keuke heer, „deze Eva-dochter wit meer as gij. En zwiegt t'r over!"

De Groote Geurt sprong van de stoel overend, gong as 'n paol 'n end van Miet af staon, sloeg as 'n soldaot aon en riep:

— „Bewies op, dochter van Eva, dache zwiege kunt: Adam luustert!"

Hij keek recht neve d'r op, over de lamp heer, naor 't raam ien de verte, as 'n schildwacht, die 'n hooge verbij ziet pesiere.

De twee kjels neve de kachel zatte mitte moel los vurover te kieke. Wat zou d'r loskomme? Ze wieste wel, dattie twee mekaor altoos ien de haor lagge, en dat ze d'r leve veur mekaor geve zouwe.

*) telkens.